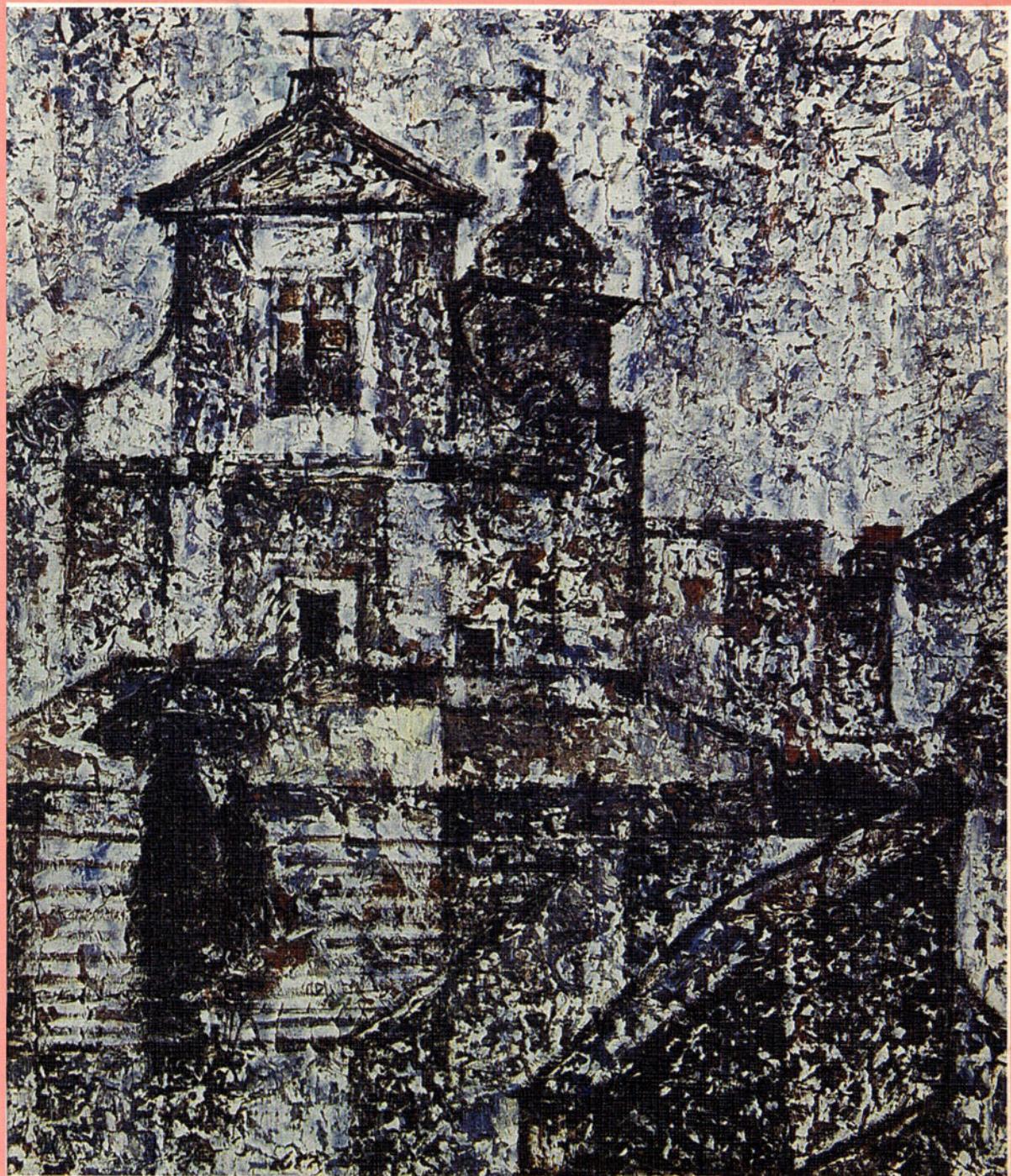

វេជ្ជកទ

ឯកមានខ័ណ្ឌសាស្ត្របាត់ នគរាវិស័ិកបាត់

ឆ្នាំ ២៥ លេខ ១ មីនាគម ២០១៨

ISSN 0125-0531

ອົກິນ້ທະກາງຈາກ
ກຣມຄືລປ່າກຮ

ສີເປັກດ

ປີທີ ២៩ ເລີ່ມ ១ ມີນາມ ២៥៤៨

ສາຮບາງ

ຮະບັບຍັງກາພ : ຈານຄືລປ່າກຮມຂອງສວັສດີ ຕັນຕີສຸຂ
ຄືລປິນຫັນເຢີມ ແລະ ຄືລປ່າດູນວິນບັນທຶກຕິກຕິມສັກດີ (ສາຫາຈິຕຽກຮມ)
ຂອງ ມາວິທີຍາລັຍຄືລປ່າກ

១

ໜັງສື່ອໃບລານ

ວິຮັດນໍ ອຸນາທິວරາງກູර

៣១

ຈົດໝາຍເຫດຸພະຣາພີເຊີ້ມພະຣາທານຄຣອບປະຫານປະກອນພີເຊີ້ມໄຫວ້ຄຽງ
ໂຫນ-ລະຄອນ ແລະ ພີເຊີ້ມຕ່ອຳທ່ານແພລງໜ້າພາຫຍ່ອງຄໍພະພິຣາພ ວັນພຸຖ້ສັນດີ
ທີ ២៥ ຕຸລາຄມ ພຸຖະສັກຮາ ២៥៤២៧

ໂດຍ ກຣມຄືລປ່າກຮ

៣៨

ໜ່ວກາຮເສດີຈົບປະພາສໂປຣຕູເກສ ຂອງ ພະນາກສມເດືອນພະຈຸລອຈອມເກົ້າ
ເຈົ້າອູ້ໜ້າ ຈາກໜ້າແຮກຂອງໜັງສື່ອພິມພົ່ປະຕູເກສ
ນັ້ນທີ່ຢາ ສ່ວ່າງວຸລິນຮຣມ

៣៩

ຄືລປິນທີ່ນ່າງວຸຈັກ : ຄຽງຫຍັດ ທ້າງກອງ
ບັນຍາ ນິຕິຍສຸວະຮຣນ

៤៦

ຕິລາຈາກຮັກວັດແດນເມື່ອງ
ເກີມ ມີເຕີມ ແລະ ບຸນູນາຄ ສະແກນອກ

៤៧

ศิลารักษ์วัดเด่นเมือง

เทิม มีเต็ม และ บุญนาค สะแกนอกร
กองหอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร

บทนำ

ศิลารักษ์ วัดเด่นเมือง ปัจจุบันเรียกว่า วัดป้าจันตบุรี เขตท้องที่ ตำบลวัดหลวง อำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย บัญชี/ทะเบียนประวัติ นค.๑ นับว่าเป็นเอกสารสำคัญที่บ่งบอกหลักฐานการใช้รูปอักษรอีกแบบหนึ่ง ซึ่งพบในเก็บจังหวัดภาคอีสานของประเทศไทย โดยเฉพาะตามวัดต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่บนริมฝั่งแม่น้ำโขง รูปลักษณะของอักษรแบบนี้ อย่างที่ใช้ในศิลารักษ์วัดเด่นเมือง บรรดานักประชัญฝ่ายอักษรศาสตร์และนักอ่านอาร์กุโลจี ท่าน พิจารณาและศึกษา กันแล้ว มีความเห็นพ้องต้องกันและได้ถือเป็นที่ยุติว่า คือ “อักษรไทย” อีกแบบหนึ่ง ซึ่งมีรูปลักษณะที่ต่างไปจากรูปอักษรไทยแบบอื่นๆ แต่เดิมเรียกอักษรไทยนี้ว่า “อักษรไทยน้อย” ต่อมา นักภาษาโบราณ งานบริการหนังสือภาษาโบราณ กองหอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร ได้ประชุมพิจารณาถึงรูปลักษณะของตัวอักษร ตลอดจนข้อมูลทาง

ประการ^๑ จึงตกลงและกำหนดให้เรียกชื่อ อักษรแบบดังกล่าวนี้ขึ้นใหม่ว่า “อักษรไทย อีสาน” เหตุที่เปลี่ยนเรียกชื่อจาก “อักษรไทย น้อย” มาเป็น “อักษรไทยอีสาน” นั้น เนื่อง จากในที่ประชุมได้พิจารณาในคำว่า “ไทย น้อย” อาจจะทำให้เกิดบัญหาขึ้นในภายหลัง ได้ว่า บรรพชนชาวไทยที่ได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ ในดินแดนเกบภาคอีสานของประเทศไทยนั้น คือชนกลุ่มใดหรือชนชาติใด ที่เป็น “ไทย น้อย” และได้ใช้อักษรไทยแบบดังกล่าว แต่ ถ้ากำหนดให้เรียกว่า “อักษรไทยอีสาน” ก็ไม่มีบัญหา เพราะรูปอักษรไทยแบบนี้ ได้ พับในແບບຈังหวัดภาคอีสาน ซึ่งเป็นดินแดน ที่บรรพชนชาวไทยได้อาศัยตั้งถิ่นฐานอยู่ มาแต่เดิม และได้ใช้รูปอักษรไทยอย่างที่ ปรากฏในศิลปาริเกวัดແດນเมือง แต่พุทธ- ศตวรรษที่ ๒๑ มาแล้ว

ระยะอายุกาลอักษรไทยอีสาน เท่าที่ สำรวจพบเก่าแก่สุด ได้แก่อักษรไทยอีสาน ที่ปรากฏในศิลปาริเกวัดແດນเมือง มีรระยะ อายุกาลเจริญ พ.ศ. ๒๐๗๓ นับถึงปัจจุบัน มีอายุ ๔๐๐ กว่าปี แต่ถ้าจะกล่าวถึงความ เป็นจริงตามเหตุผล อักษรไทยอีสาน่าจะมี ระยะอายุกาลเก่าถึงพุทธศตวรรษที่ ๒๐ แต่ ยังสำรวจไม่พบหลักฐานการใช้

ความเป็นมาของอักษรไทยอีสาน อักษรไทยอีสาน ดังที่พับตามวัสดุต่าง ๆ หรือ สถานที่อื่นได้ก็ตาม จะจะได้วิวัฒนาไปจาก รูปแบบ “อักษรไทยล้านนา” และอักษรไทย ล้านนา นั้นได้วิวัฒนาไปจากรูปแบบของ “อักษรไทยสุโขทัย”

อิทธิพลอักษรไทยสุโขทัย ได้แผ่ขยาย ขึ้นไปสู่อาณาจักรล้านนาไทย ครั้งรัชสมัย พระเจ้ากือนา^๒ กษัตริย์ผู้ครองนครเชียงใหม่ เมื่อพุทธศตวรรษที่ ๒๐ ทั้งนี้โดยพระสุழน- มหาเถระ พระภิกขุชาวสุโขทัย พร้อมด้วย คณะ ได้นำพระพุทธศาสนาแบบคลิังการวงศ์ ขึ้นไปเผยแพร่ในอาณาจักรล้านนา ตามพระ ราชประสงค์ของพระเจ้ากือนา^๓ หลักฐานที่ บ่งบอกว่าอักษรไทยสุโขทัยได้แผ่ขยายขึ้น ไปสู่อาณาจักรล้านนา นั้นคือรูปอักษรที่ใช้ ในศิลปาริเกวัดพระยืน (บัญชี/ทะเบียนประ- วัติ ลพ.๓๙)^๔ มีระยะอายุกาลเจริญปี พ.ศ.

๑๙๑๓

ต่อมากล่าวล้านนาได้คิดแบบรูปอักษร ไทยแบบหนึ่งขึ้นเพื่อเป็น “เอกสารลักษณ์” ของ ชาวล้านนา รูปอักษรไทยที่ชาวล้านนาได้คิด แบบอย่างขึ้นนั้น ได้มีเรียกกันว่า “อักษรไทย เหนือ” ต่อมากล่าวบริการหนังสือภาษา โบราณ กองหอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร

^๑ คณะกรรมการที่สำรวจเอกสารโบราณและเจริญ เดินทางขึ้นไปทำการสำรวจฯ ในเขตท้องที่ต่างๆ จังหวัดภาค อีสาน เป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๐-๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘.

^๒ พระราชนครินทร์ ประสูติ เมื่อปีเตาะ พ.ศ. ๑๘๘๓.

^๓ ถูร่อง พระเจ้ากือนา ชินกามโนปกรณ์ กรรมศิลปการ. ศาสตราจารย์ ร.ต.ท.แสง มนวิท แปล. พิมพ์ในงานบูรณะ โบราณสถาน อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย. พระนคร. รพ.ศิริพ. ๒๕๐๑.

^๔ นำลงพิมพ์ในหนังสือ ประชุมศิลปาริเกวัด ภาคที่ ๓ หลักที่ ๖๖ ๔ พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๘.

๘๙ ศิลป์ภาคร

กำหนดให้เรียกอักษรไทยเหนือขึ้นใหม่ว่า “อักษรไทยล้านนา” ระยะอายุการอักษรไทยล้านนา สำรวจพบเก่าสุด ได้แก่รูปอักษรที่ปรากฏในศิลปาริบบ์ตระกูลราชวงศ์มังราย (บัญชี/ทะเบียนประวัติ ลพ.๙)^๔ ระยะอายุการจารึก ปี พ.ศ. ๑๕๕๕

อักษรไทยล้านนาอาจได้แพร่ทิพลเข้าไปสู่อาณาจักรล้านช้าง ในระยะช่วงพุทธศตวรรษที่ ๒๑^๕ ด้วยปรากฏว่า พบรูปอักษรแบบหนึ่งที่ใช้อัญญิคต์ในอาณาจักรล้านช้าง^๖ อักษรแบบที่กล่าวถึงนี้เรียกว่า “อักษรไทยน้อย”^๗ เมื่อศึกษาและพิจารณาพบลักษณะอักษรไทยน้อย^๘ แล้ว น่าจะเป็นต้นเค้าของ “อักษรไทยอีสาน”^๙ ที่กล่าวเช่นนี้ด้วยถือ เอกเหตุผลว่า ชาวล้านช้างและชาวไทยอีสาน ที่ได้ตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินของ ริมฝั่งแม่น้ำโขงทั้งสองข้างแต่บรรพบุรุษนั้น ได้มีความสัมพันธ์ต่อกันฉันพื้น้อง อิทธิพล ในทางภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือ อื่นใดก็ตามย่อเมื่อเวลาเป็นแบบอย่างกันได้

แม้การคิดรูปแบบอักษรไทยอีสานก็ควรที่จะอยู่ในลักษณะเช่นกันล่าวมา

เรื่องอักษรไทยอีสาน นับว่ายังอยู่ในขอบเขตที่กว้างขวาง ยังจะต้องค้นคว้าและศึกษาหาหลักฐานต่อไป

เทิม มีเต็ม

ประวัติศิลปาริบบ์ตระกูลเมือง

อักษร	ไทยอีสาน
ภาษา	ไทย
ศักราช	พ.ศ. ๒๐๗๓
จารึกอักษร	จำนวน ๒ ด้าน ด้านที่ ๑ มี ๒๐ บรรทัด ด้านที่ ๒ มี ๑๔ บรรทัด
วัตถุที่จารึก	หินกราย สีน้ำตาล
ลักษณะวัตถุ	รูปใบเสมา
ขนาดวัตถุ	กว้าง—ซม. สูง—ซม. หนา—ซม.

^๔ นำลงพิมพ์ในหนังสือ นิตยสารศิลป์ภาคร ปีที่ ๒๕ เล่ม ๒ เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๓.

^๕ เมื่อปีมະเมມ จุลศักราช ๘๘๕ (พ.ศ. ๑๖๖๖) พระเจ้ากรุงศรีสัตนาคนหุต แต่งกฎเชิญพระราชสำนมาขอพระสงฆ์และพระไตรปิฎกธรรมจากนครเชียงใหม่ ซึ่งพระเจ้านครเชียงใหม่ทรงส่งคณะสงฆ์อัญเชิญพระไตรปิฎก ๖๐ พระคัมภีร์ ไปยังกรุงศรีสัตนาคนหุต (พงศาวดารโยนก)

^๖ ปัจจุบัน ประเทศไทยรู้ประชาชิปโดยประชาชนลาว.

^๗ แบบเรียนหนังสือภาษาโนรាល. หอสมุดแห่งชาติ กรมศิลป์ภาคร พิมพ์เผยแพร่. กรุงเทพฯ. บ.วัชรินทร์การพิมพ์. ๒๕๖๔.

^๘ พญานะมี ๒๙ ดัว-ก ข ค ง จ ช ย ด ต ถ ท น บ ป မ ฟ ฟ ម ย ร ล ວ ສ ห ອ (แบบเรียนหนังสือภาษาโนรាល ๑.๒๕๖๔)

^๙ พญานะมี ๒๙ ดัว-ก ข ค ง จ ช ย ด ต ถ ท น บ ป မ ฟ ฟ ម ย ร ล ວ ສ ห ອ (แบบอักษรไทยอีสานพุทธศตวรรษที่ ๒๑ งานบริการหนังสือภาษาโนรាល จัดแสดงนิทรรศการ ณ หอสมุดแห่งชาติ ท่าวาสุกรี. ๒๕๖๐)

บัญชี/ทะเบียนวัดฤ นค.๑ (นค./๑)
สถานที่พบ
วัดปัจจันตบุรี ตำบล
วัดหลวง อ่ำເກວໂພນ
ພິສຍ ຈັ້ງຫວັດໜອງຄາຍ

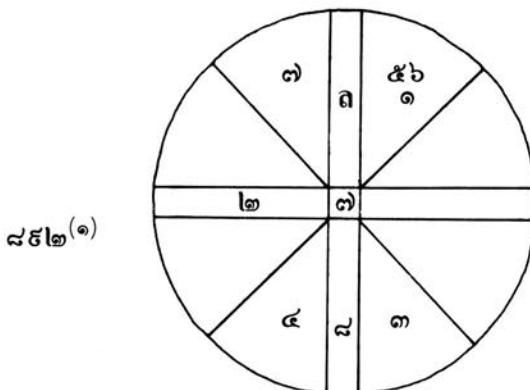
ບັຈຸບັນອູ່ທີ

ວັດບັຈຸຈັນຕະບູຮີ ຕຳບລ
ວັດຫລວງ อໍາເກວໂພນ
ພິສຍ ຈັ້ງຫວັດໜອງຄາຍ

ກໍາອ່ານ ຄີລາຈາກີວັດແດນເມືອງ ນຄ.๑ ອັກນະໄຫຍອືສານ ກາຍາໄທ

ຈ.ຕ. ៨៥២

นายບຸລູນາຄ ສະແກນອກ ນັກກາຍາໂນຣາມ ២
ອ່ານແລະອົບນາຍ

ດ້ານທີ ១

ກໍາຈາກີ

១. ວັດແດນເມືອງປຸກປຶກດ
២. ຍິເດີນຫາອກສົບຄໍາວັ
៣. ນອງຄານມື່ວົບປຸດ

ກໍາປັງຈຸບັນ

- ວັດແດນເມືອງ ປຸກ(២)ປຶກດ
ຢີ(៣) ເດືອນຫ້າ ອອກສົບຄໍາ(៤)ວັ—
ນອັງຄານ ມື້ອ(៥) ຮັບປດ(៦)

(១) ៨៥២ ເປັນປິຈຸລັກຮາຊ ດຽວກັບປິພຸກຮັກຮາຊ ២០៧/៣.

(២) ປຸກ (ປຸກ) - ສ່ວັງ, ກ່ອສ່ວັງ.

(៣) ປຶກຢີ - ປີຂາລ ໂກສກ.

(៤) ອອກສົບຄໍາ - ຂັ້ນ ១០ ຄໍາ (ອອກ-ຂັ້ນ)

(៥) ມື້ອ - ວັນ, ເວລາ.

(៦) ຮັບປດ - ລັກຜະນະຂອງກາລເວລາທີ່ກໍາທັນຈາກຄວງອາກິດຍ.

๔. ยามไಡสองบາທ สายยา ^(๗)	ยามไಡสองบາທ สายยา ^(๗)
๕. เจ้าปากอันมหาราด ให้อาด	เจ้าปาก ^(๘) อันมหาราชให้อาช—
๖. ยาแต่คชา กำมา ไಡเจ้าปากผุ	ญา ^(๙) แต่คชา ^(๑๐) ก็มาไตร ^(๑๑) เจ้าปากผุ
๗. หมนหากมา ให้เข็วดตั้	มั่นหากมา ให้เข็วดตั้—
๘. ตเดนบานสบคawayมา	ตเดนบานสบคawayมา—
๙. ทាតวยแคนเมิงดาย	ท่าหัวยแคนเมือง ^(๑๒) ดาย ^(๑๓)
๑๐. Jarvis แคนเมิงพยานคอน	จ่าวด ^(๑๔) แคนเมือง พยานคอน ^(๑๕)
๑๑. ทังเจ้าปากบานเมิงแท	ทังปากเจ้าบ้านเมืองแต่ —
๑๒. งกวนหลวงเหนอผุนีง	งกวน ^(๑๖) หลวงเหนอผุนีง
๑๓. ลามอากาดผุนีงแสน	ล่ำอากาศ ^(๑๗) ผุนีง แสน
๑๔. เขาทังเก้าเมิงผุนีง	ข้าว ^(๑๘) ทังเก้าเมือง ^(๑๙) ผุนีง
๑๕. ไปให้ชาเมื่อบอก	ไปให้ชาเมื่อ ^(๒๐) บอก —
๑๖. อาคารนามาไวก เป็น	อาคารนามาไวก ^(๒๑) ก เป็น ॥—
๑๗.	.....
๑๘. ...แคน..แಡ.	...แคน..แಡ.
๑๙. ...อ.อ.คันนา	...อ.อ.คันนา
๒๐. ...หว.....	...หว.....

หมายเหตุ: ข้อความตั้งแต่บรรทัด ๑๗ ถึงบรรทัดที่ ๒๐ อ่านจับความได้ไม่ชัด

(๗) สายยา	- สายยา พยัญชนะตัว ส เป็น อ ไಡ ในที่นี่หมายถึง เงา ของพระอาทิตย์.
(๘) เจ้าปาก	- คำแห่งน้ำราษฎรกรรมการสมัยโบราณ.
(๙) อาชญา	- อาชญา, ไทย.
(๑๐) คชา	- น่าจะหมายถึงพระนามของกษัตริย์ หรือเจ้าเมือง.
(๑๑) มาไตร	- มาตาม, มาสอบตาม.
(๑๒) ท่าหัวยแคนเมือง	- ถึงหัวยแคนเมือง.
(๑๓) ดาย	- นั้นเที่ยว.
(๑๔) จ่าวด	- มัคนายก.
(๑๕) พยานคอน	- น่าจะเป็น “พระยานคอน”.
(๑๖) กวน	- บ้าน.
(๑๗) ล่ำอากาศ	- เข้าใจว่าจะเป็นคำแห่งน้ำราษฎรกรรมการสมัยโบราณฝ่ายต่างประเทศ หรือกรมท่าที่เรียกว่า ราชโ哥ญ หรือโภชาธิบดี.
(๑๘) แสน	- คำแห่งน้ำราษฎรกรรมการสมัยโบราณฝ่ายเกษตรกรรม.
(๑๙) เก้าเมือง	- คำแห่งน้ำราษฎรกรรมการสมัยโบราณฝ่ายอาลักษณ์.
(๒๐) เมื่อ	- ไป.
(๒๑) เว้า	- พูด.

ด้านที่ ๒

คำจารึก

๑. วัด๔
๒. คนเมือง
๓. ลูกเมืองปิกด
๔. ยี่เดินหาออกสิบคำ
๕. วนอังคานมีรับบดยา
๖. มได้สองสายยานาส'กเจ้า
๗. ปากอันมหาราชให้อา
๘. ดยาแต่คชัญากำมา'ได้ม
๙. นหากมา'ให้เขตวัด-
๑๐. เตบานสบ'คำวยมาเท
๑๑. ราหวยแคนเมิงบາສ
๑๒. กเจ้าปากนันหากกม
๑๓. กาปลุกวนสุกนีดาย
๑๔. .....

ศิลปกรวัดแคนเมือง ด้านที่ ๑

คำปัจจุบัน

- วัด๔—
คนเมือง ป—
ลูกเมืองปิกด
ยี่ เดือนห้า ออกสิบคำ
วนอังคาน มีรับบดยา—
มได้สอง สายยานาสก เจ้า
ปากอันมหาราชให้อา—
ชัญาแต่คชัญา ก็มา'ได้ม—
นหากมา'ให้เขตวัด—
เตบานสบ'คำวย มาเท—
ราหวยแคนเมิง บາສ—
กเจ้าปาก นันหากกม—
กาปลุกวนสุกนีดาย
- .....

ศิลปกรวัดแคนเมือง ด้านที่ ๒